

Hız. Muhammed (asm) neden en sevgilidir?

İsmail Bey: “Peygamber Efendimiz (asm) neden en sevgilidir?”

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm kendisi için yaşamamış, ümmeti için yaşamıştır. O (asm) bizim katımızda Allah’ın elçisi, Allah’ın katında bizim elçimizdir. Onun (asm) bize--insan cinsi olarak—hediye ettiği nûr eşsiz ve benzersizdir. Cenâb-ı Hak bize îmân, hidâyet, nûr, tevfik, muhabbet, rahmet ve rızâ yolu nâmına ne ihsan etmişse, onun (asm) eliyle ihsan etmiştir.

Onun (asm) Allah’tan alıp bize getirdiği nur ile dünyanın şekli değişmiştir. İnsan ve bütün kâinatın hakikî mahiyetleri o nur tufanı ile aydınlanmış, kendine gelmiştir. Üstad Bedüzzaman hazretlerine göre, onun (asm) getirdiği nur ile görünmüştür ki; şu kâinatın mevcudatı Allah’ın isimlerini okutan birer Samedânî mektup, birer vazifeli memur, bekaya mazhar birer kıymettar ve mânîdar mevcuttur. Eğer o nur olmasa idi, varlıklar tamamıyla mutlak fenaya mahkûm, kıymetsiz, mânâsız, faydasız, abes, karma karışık ve tesadüf oyuncağı mahiyetinde evham karanlıkları içinde kalacaktı. İşte bu sırandır ki, akıl sahibi bütün insanlar Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın duâsına “Âmin!” demektedirler. Yerlerden göklere kadar bütün varlıklar onun (asm) nuruyla iftihâr etmektedirler.¹

Eğer o nur olmazsa kâinatın da, insanın da, hatta her şeyin de hiçe ineceğini beyan eden Saîd Nursî hazretleri, böyle güzel ve eşsiz bir kâinata, böyle eşsiz bir zatın (asm) lâzım olduğunu kaydeder. Hadisi teyid ederek, “Yoksa kâinat da, eflâk da olmamalıdır” der.²

Bedüzzaman Hazretlerine göre, zamanın ve mekânın tek ferdi sıfatıyla Resûl-i Kibriyâ Efendimiz (asm), öyle yüksek bir namazda, insanı ve bütün mahlûkâtı mutlak fenâyâ düşmekten, kıymetsizlikten, faydasızlıktan, abesiyetten âlâ-yı illiyyîn olan kıymete, bekâyâ, Cennete, ulvî vazîfeye ve Allah’ın birer mektubu olma makamına çıkarmak için, öyle umûmî bir duâ etmektedir ki, Hazret-i Âdem’den (as) Kıyâmete kadar gelen bütün kâmil ve nûrânî insanlar kendisine uyararak, duâsına “Âmin!” demektedirler. Öyle umûmî bir ihtiyaç için duâ etmektedir ki, değil dünyâ ehli; semâvât ehli ve bütün kâinât dahi onun (asm) niyâzına iştirâk edip hal diliyle, “Oh! Evet, Yâ Rabbenâ ver! Duâsını kabul et! Biz de istiyoruz!” derler. Duâsına ve

niyâzına bütün mevcûdât, semâvât ve hattâ arş vecde gelip, “Âmin! Allâhümme Âmin!” derler.³

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşerî hayatı ile, Allah'ın lütfu ile yükselen mânevî şahsiyetini, tavus kuşunun yumurtası ile göklerde uçan tâvus kuşu arasında kurduğu bir nisbet ile açıklayan Bedüzzaman hazretleri; Tâvus kuşu gibi güzel bir kuşun yumurtadan çıkıp olgunlaştığını, semâlarda uçmaya başladığını; güzelliği ile şöhret kazandıktan sonra, birisi çıkıp da yerde kalan yumurtasının kabuğu içerisinde o kuşun güzelliğini ararsa haksızlık yapmış olacağını; kezâ, Peygamber Efendimizin (asm) tarihlerce kaydedilen hayatının da bir çekirdekten ibâret ve beşeriyet şartları içerisinde geçtiğini, uzaktan yüzeysel bir nazarla onun hayatına bakan bir adamın, onun mânevî kişiliğinin değerini anlayamayacağını; fakat onun beşerî hayatına ve görünen hallerine ince bir kışır ve nâzik bir kabuk nazarıyla bakıldığı takdirde, o kışır içerisinden iki âlemin güneşinin ve Tûbâ ağacı gibi Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, feyz-i İlâhî ile sulanmış, fazl-ı Rabbânî ile tekâmül etmiş olan hakîkî çehresinin çıktığının görüleceğini kaydeder. Bir zerrenin ışığa kaynaklık edemeyeceğini, ancak o zerrenin mânâ-yı harfî ile gökteki güneşin ışığına mazhar olabileceğini; binâenaleyh Peygamber Efendimizin de (asm) Rahmân-ı Rahîm'in tecellîlerine eşsiz bir şekilde mazhar bulunduğunu belirtir.⁴

Böyle bir rahmet müjdecisini, böyle bir rahmet habercisini, böyle bir rahmet Peygamberini insanlığın doğru tanınması, doğru okuması ve doğru kavraması bir zorunluluk idi. Artık yaşlı dünyanın yanlışlığa ve dalâlete tahammülü yoktu. Bu peygamber son peygamberdi (asm). Aksi takdirde, babasız doğan Hazret-i Îsâ'ya (as) “Allah'ın oğlu” yakıştırmasını yapıveren akılsız beşer, okuma yazma bilen bir peygambere de “Bunu sen yazdın! Bu kitap senin ilmî kariyerinin mahsulüdür” deyiverseydi; Allah'ın nurundan ve rahmetinden kendi eliyle yine uzaklaşıp gidecekti. Yine kendi dalâletinin kurbanı olacaktı!

Bu vesileyle; Rahmet Peygamberi Hazret-i Muhammed'in (asm) kutlu doğumunu bir defa daha tebrik eder, Rabb-i Rahîm'in ona indirdiği yüksek nurun ve rahmetin ışığıyla bütün insanlığı kuşatmasını, Rabb-i Rahîm'den niyaz ederim.

Dipnotlar:

1- Sözler, S. 71

2- Sözler, S. 215

3- Sözler, S. 70, 218

4- Mesnevî-i Nûriye, S. 74